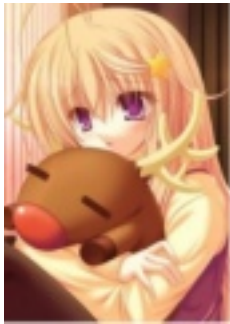

Nhớ Để Quên

Contents

Nhớ Để Quên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8

Nhớ Để Quên

Giới thiệu

Tên fic: Nhớ,. . . để quên! Tác giả: Melody Nariayumi Thể loại: Teen fiction Rating: 15 ~~~~~.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-de-quen>

1. Chương 1

Kỳ 1: Tình yêu bắt đầu!

Nó và hắn quen nhau ở lớp học thêm tiếng anh.

Nó_ một con bé nhỏ nhắn, hay mơ mộng. Sở thích đặc biệt là “súp pờ soi” trai đẹp.

Còn hắn_ một tên con trai cao

ráo, không trắng trẻo như công tử bột, không đẹp lung linh như Idol Hàn Quốc nhưng rất thu hút. Và đương nhiên, nó bị ấn tượng ngay từ lần gặp đầu tiên, nhất là vẻ lạnh lùng và đôi mắt đen lạ.

Nó bị thất tình. Nó thế nào nhỉ, một tên con trai vừa từ chối nó. Ngay khi vào lớp 10, nó đã tía được 1 tên rất đẹp trai. Bình thường thì chỉ dừng lại ở sở thích, soi và ngắm nhìn, nhưng lần này thì khác. Nó lấy hết can đảm viết 1 lá thư “sến cực sến” để tỏ tình. Từ trước tới nay, nó luôn là người được theo đuổi, vệ tinh quanh nó cũng rất nhiều, đây là lần đầu tiên nó chủ động. Nhưng đáng tiếc là nó thất bại.

Cũng hơi buồn chút nhưng qua mau thôi. Thú vui mới của nó là đến lớp học thêm và ngắm “người lạnh lùng”. Một tuần 2 buổi học thêm, nó tỉ mỉ quan sát và vô thức dõi theo từng cử chỉ, hành động của hắn và nghiệm ra 1 điều là: người gì đâu mà lạnh lùng thấy ớn, soi cả buổi chẳng thấy một nụ cười.

Nhưng chính điều đó lại làm nó bị thu hút, vẻ ngoài lạnh lùng khiến hắn trở nên thật đặc biệt, nhất là đôi mắt. Nó chưa từng thấy 1 đôi mắt nào như thế, đen láy, long lanh, rất đẹp nhưng lạnh đến đáng sợ. Nhiều lúc cảm tưởng như chỉ cần 1 ánh nhìn, đôi mắt ấy cũng có thể làm cho người đối diện đóng băng.

Có lẽ mọi thứ sẽ cứ bình yên như thế, sẽ chỉ dừng lại ở ngắm nhìn nếu như không có 1 ngày, ngày bình thường như bao ngày khác nhưng với nó thật đặc biệt_ ngày hắn chủ động nhắn tin làm quen nó!

Vẫn là 1 buổi học thêm bình thường, nhưng hôm nay nó phải xin về sớm 30 phút vì lớp nó có buổi thực hành tin học ở trường. Chơi game, lướt web thì nó biết chứ mấy cái thuật toán, lập trình tin học nó có hiểu gì đâu. Mặc dù vậy, nhưng vì là tiết học chính khóa nên nó phải miễn cưỡng thu dọn sách vở để xin ra. Vì có điểm danh nên đến cho có thôi chứ chẳng muốn tẹo nào.

Khi ra khỏi lớp, mắt nó vô thức liếc “người lạnh lùng” một cái, đó là thói quen mỗi lúc ra về của nó.

...

Vừa vào phào thực hành tin, tâm trạng nó rớt xuống tận đáy. Đã phải xin ra sớm 30 phút vậy mà nó vẫn đến muộn 5 phút. Vừa bị giáo viên phê bình, lại còn không có ghế ngồi chứ. Nhỏ! Quá nhỏ!

Đang bực bội, đang bận nguyên rửa cái ngày xui xẻo “trong tiềm thức” thì điện thoại của nó rung.

- Giờ này mà ai nhắn tin nhỉ?

Message:

- “2”

- “?”

- “Lwen được không?”

- “Ai vậy?”

@

- “Người”

- “Ai chẳng biết là người. Động vật đâu biết dùng điện thoại nhắn tin. :-j Muốn lwen thì phải giới thiệu chứ!”

Khóe môi xinh xắn khẽ nâng lên, vẽ ra 1 nụ cười nửa miệng. Cái nụ cười này có lẽ nó bị nhiễm từ “người lạnh lùng”. Hắn chẳng bao giờ cười, có cười thì cũng chỉ cười bằng nửa khuôn miệng. Nó nhìn riết thành quen, và chẳng biết từ bao giờ nó cũng cười như thế_ nụ cười của ác quỷ.

Chờ vài phút không thấy có tin nhắn trả lời, nó lại cười. Mấy kiểu như này nó gặp nhiều rồi. Và nó chẳng bao giờ hứng thú với thể loại làm quen không biết mặt, chẳng để làm gì cả, mất thời gian! Xoắn cho vài câu là tự bỏ cuộc thôi mà.

“rừm. . .rừm. . .”

- Lại cái gì nữa đây!

Đang loay hoay không biết làm sao với bài thực hành tin thì điện thoại nó lại rung. Đúng là thích trên người mà, cầm chán ở tay thì không nhắn tin, vừa dứt vào túi lại có tin nhắn.

- “Cho tớ lwen”

- “Đã bảo muốn lwen thì phải giới thiệu chứ :p”
- “Tớ là người vừa cùng học ở lớp Tiếng Anh với cậu!”
- “Lớp Tiếng Anh có mấy chục người, làm sao tớ biết cậu là ai^^”
- “Tớ ngồi trên cậu!”
- ” Tớ ngồi bàn 5, trên tớ có biết bao người! Tớ không có hành nghề thầy bói đâu ạ! :D”
- “Tớ ngồi bàn trên cậu!”
- ” Bàn trên tớ có tới 5 người, cậu là ai trong 5 người đó? @@”
- “Hiệp”

Suýt nữa thì nó ném bỏ điện thoại. Có tò mò thật nhưng nó chẳng bao giờ hy vọng cái “người lạnh lùng” ấy lại nhắn tin làm quen với nó. Từ bất ngờ, đến mừng vui, đến vui không tả hết. Thế là cả ngày tâm trạng nó lâng lâng như trên mây. Đến mức cô cho nó 5 điểm thực hành mà nó vẫn cười.

Từ hôm đó nó với hần nhắn tin với nhau nhiều hơn. Nhiều lúc nó còn tự hỏi “là thật hay mơ” vì nó không ngờ rằng 1 người lạnh lùng như thế lại có thể nói chuyện thú vị như vậy. Dần dần, thân thiết hơn, nhắn tin với hần trở thành thói quen hàng ngày của nó.

Rồi nó với hần để relationship trên facebook “Melody Nariayumi Ngoanhiềnđángyêu đang hẹn hò với Hômquahômnaynghàymai Tớycậucậu”.

Bạn bè được phen náo loạn. Nó thì cảm thấy vui vui. Một mối quan hệ không rõ ràng!

23/12/2011_ Một mùa đông lạnh. Nó ngồi thu lu trong lớp, tai hóng chuyện lũ bạn, nhưng mắt mơ màng nhìn ra ngoài theo những gợn mây. “Noel năm nay ai sẽ tặng quà mình nhỉ?”. Mặc dù năm nào nó cũng nhận được không ít quà nhưng chẳng hiểu sao lại ngồi tự vấn! Có lẽ nó đang mong quà từ 1 người.

@

- Quỳnh, có người gặp.
- Ai?
- Ra thì biết.

Vừa ra khỏi cửa lớp, 1 hộp quà màu đỏ chìa ra trước mặt nó, và người cầm quà là “người lạnh lùng”. À, hôm nay không còn lạnh lùng nữa. Trong đáy mắt đen ánh lên tia cười, khuôn mặt cũng dịu dàng hơn.

- Giáng sinh vui vẻ! Hần cười, nụ cười chọn vẹn đầu tiên nó thấy. Trái tim nó lỡ nhịp, nhưng nhanh chóng choán lấy nó là cảm giác bất an. Thay vì đưa tay ra nhận quà thì nó lại gạt hộp quà ra và bỏ vào lớp. Nó cũng không hiểu nó, rõ ràng là nó mong nhưng khi hần tặng quà thật thì nó lại thấy sợ. Nó chạy vào để lại hần bên ngoài cửa lớp. (Đến bây giờ vẫn tự hỏi không biết lúc ấy, cảm giác của cậu như thế nào?).

Nó không nhận quà nhưng hần vẫn gửi bạn đưa quà cho nó. Bên trong chiếc hộp đỏ là chiếc khăn màu trắng, một đôi bao tay xinh xắn và . . . 1 tấm thiệp. Những dòng chữ tuy không đẹp nhưng rất cẩn thận. Mỗi dòng là 1 tầng cảm xúc nơi nó, chưa bao giờ nó thấy những cảm xúc hỗn độn và hoang mang như thế!

Bởi yêu thương là không đơn giản. Hần nói hần thích nó, cũng để ý nó khi nó mới vào học lớp Tiếng Anh. Nhưng thật sự bây giờ nó không biết phải làm gì, không biết nên như thế nào. Nó thừa nhận là nó có tình cảm với hần, nhưng liệu đây có thật sự là yêu thương hay chỉ là rung động nhất thời giống như lần trước. Nó với hần quen biết cũng chưa được bao lâu, và những gì quá dễ dàng có được thì cũng sẽ dễ dàng mất đi. Nó không chắc về mối quan hệ này. Nó cũng vừa mới thất tình mà, sao có thể chấp nhận tình cảm của hần ngay được. Ngày mai nó sẽ trả lại quà.

- “Tại sao?”
- “Sao gì?”

- “Tại sao không nhận quà?”
- “Tớ không thể nhận được.”
- “Tại sao?”
- “Mình có là gì của nhau đâu.”
- “Cho tớ 1 cơ hội không được à?”
- “Không phải bây giờ.”
- “Vậy coi như quà của một người bạn đi.”
- “Không được, mai tớ mang qua lớp cậu nhé. Tớ không nhận đâu.”
- “Quà tớ tặng rồi không nhận lại, cậu không nhận thì vứt đi cũng được.”
- “Có nhất thiết phải thế không?”
- “Có, chẳng lẽ nhận quà của tớ làm cậu khó chịu thế sao? Cậu không coi tớ là bạn?”
- “Không phải thế.”
- “Không phải thì nhận đi.”
- “Nhưng. . .”
- “Không nhưng gì hết, không nhận tức là không coi tớ là bạn.”
- “Ừ, thì nhận!”

Gió lạnh, mây bay, vẫn ngẩn ngơ như mọi ngày. Điện thoại rung, kéo nó về thực tại. Hai hôm nay, ngày nào nó cũng trong trạng thái suy tư như thế, nó đang nghĩ về hắn và những gì hắn nói.

@

- “Này”
- “Gì thế?”
- “Cho tớ cơ hội nhé!”
- “Không”
- “Tại sao?”
- “Tớ không muốn làm khổ cậu thôi. Yêu tớ khổ lắm đấy.”
- “Kệ”
- “Tính tớ trẻ con, không nheo và làm nũng.”
- “Kệ”
- “Tớ vô tư, sẽ có lúc vô tâm làm cậu buồn.”
- “Không sao”
- “Tớ không thể cùng cậu đi chơi, không thể hàng ngày nhắn tin, nói chuyện.”
- “Cũng không sao.”
- “Tớ. . . tớ. . .”

Nó đưa ra biết bao nhiêu lí do, thậm chí lôi cả những thói xấu ra để hắn ngừng yêu nó. Nhưng câu trả lời nó nhận được là:

- “Chấp nhận hết!”

Trái tim cố gắng cứng rắn của nó giờ mềm nhũn mất rồi. Biết làm sao, chút lí trí cuối cùng của nó bị đánh gục mất rồi. Tuy chưa xác định rõ được tình cảm của mình, nhưng thội kệ, đến đâu hay đến đó.

- “Ừ”

28/12/2011__ một ngày yên bình, không quá lạnh. Nó dậy sớm hơn bình thường, quờ quạng điện thoại theo thói quen, mỉm cười. Là tin nhắn chúc ngủ ngon. Nó loay hoay soạn 1 tin nhắn dài.

“Bạn nhận được 1 lời đề nghị làm người yêu vĩnh viễn của chủ nhân số thuê bao 09842182**. Nếu đồng ý vui lòng soạn “YES” gửi 09842182**. Và “NO” gửi 09842182** để từ chối. Lưu ý: tổng đài chúng tôi chưa có tính năng cho câu trả lời “NO”! :D”.

Đặt điện thoại xuống, và lại cười. Nó chẳng biết đây là tình cảm gì nhưng nó quyết định sẽ cho hẳn cơ hội, cũng là cho bản thân nó 1 cơ hội.

rừm. . . rừm. . .

- “YES”

- “Chấp nhận được thông qua. Bạn còn gì chẳng chối nữa không?”

- “Tớ yêu cậu!”

- “Ừ”

Thế là yêu!

28/12__ ngày đặc biệt!

2. Chương 2

Kì 2: Yêu thương!

Nó với hẳn trở thành 1 cặp. Ban đầu là ấn tượng, thu hút, có tình cảm, rồi dần dần nó yêu hẳn thật.

Mặc dù nghe nhiều điều không tốt về hẳn nhưng nó kệ, chỉ cần hẳn yêu nó là được.

Yêu hẳn nó hiểu thêm được nhiều điều về hẳn. Ngoài cái vẻ lạnh lùng cố hữu ra thì bên trong hẳn còn là 1 con người khác. Cũng biết quan tâm, biết yêu thương dù không thể hiện ra nhiều. Mặc dù tin nhắn lúc nào cũng cụt ngủn nhưng đôi khi cũng rất đáng yêu. Hẳn là điển hình ầu người “ngoài lạnh trong ấm”. Tuy nói ít nhưng tình cảm nhiều.

Nó ít được đi chơi, 1 phần do học nhiều, 1 phần cũng do bố mẹ nghiêm khắc. Nhiều lúc nhớ, 2 đứa lại hâm hâm, trí tưởng tượng bay xa:

- “Ck ới!”

- “Dạ”

- “Ck đang làm gì đấy?”

- “Đọc sách”

- “Vk đọc với”

- “Nào, nằm xích qua đây ck cho đọc!”

- “*Nằm sát lại* đâu, vk ứ nhìn được!”

- “Đây, đọc đi!”

- “^^”

- “:D”

Ảo chán, xong cùng cười phá lên.

Yêu thương đôi khi chỉ cần như thế là đủ!

Sở thích của nó là đọc truyện. Biết vậy hẳn cũng đọc truyện, rồi còn in ra cho nó.

- “Vk”

- “Dạ?”

- “Lát chờ ở cổng trường ck đưa truyện cho.”

- “Truyện gì? Hay không?”

- “Đọc thì biết.”

- “Ừm”

- “Ừm á?”

- “À, vâng. Hi hi”

- “Sao chữ to thế ck?”

- “Cố tình in to”

- “Để làm gì? Tốn giấy!”

- “Sợ vk đọc chữ nhỏ đau mắt.”

- “À”

- “Đọc chưa?”

- “Chưa, bây giờ đọc. Yêu ck lắm cơ!

3. Chương 3

Kì 3: Chia tay!

Cuộc đời vốn không bình lặng, vì bình lặng thì đã không là cuộc đời! Tình yêu cũng vậy, dù có yêu thương nhiều đến đâu, dù đẹp mấy thì vẫn không thể tránh khỏi những xích mích, giận hờn vu vơ!

Tính trẻ con của nó nhiều lúc làm cho hẳn nổi điên! Nhưng nó là vậy rồi, biết làm sao được. Tính nó hòa đồng, chơi cùng với cả bọn con trai, xung quanh nó cũng không ít người quan tâm. Vì thế mà nó luôn vô tư đón nhận sự quan tâm ấy, vô tư cười đùa với những thằng con trai khác, thậm trí là cả với những người yêu cũ. Hẳn ghen! Nó biết. Nhưng nó thấy như thế thật trẻ con, chẳng việc gì phải như thế cả. Nó vốn đơn giản, yêu là yêu, bạn là bạn. Người yêu cũ dù còn tình cảm với nó hay không thì cũng chỉ là bạn. Còn bạn bình thường ai tốt với nó thì nó tốt lại, thế thôi, có gì đâu.

Nó biết, vẫn có 1 số người luôn dành tình cảm cho nó, hẳn ghen cũng không hẳn là vô lí. Nhưng người yêu hiện tại của nó là hẳn, tình cảm của nó chỉ dành cho hẳn thôi, đó mới là điều hẳn nên quan tâm chứ không phải mấy cái chuyện ghen tuông kia. Hẳn giận. Nó cũng giận. Nhưng rồi nó nhin, nó là người xin lỗi. Dù là nó làm sai thì cũng chẳng bao giờ những người yêu trước đây của nó dám làm mặt lạnh với nó. Nó luôn được cưng nựng, tôn thờ. Nhưng hẳn thì khác, yêu hẳn, nó biết xin lỗi nhiều hơn là giận dỗi!

Bạn học nhiều hơn, thời gian 2 đứa nhắn tin với nhau ít đi. Một tuần cũng chỉ gặp nhau ở 4 buổi học thêm văn và Tiếng Anh. Ở trường thì 1 lớp đầu dãy, 1 lớp cuối dãy, hầu như chẳng bao giờ nhìn thấy nhau! Và hẳn không biết từ lúc nào cách nói chuyện trở nên cụt cằn và vô cảm!

- “Ck ơi”
- “Gì?”
- “Gì á?”
- “Dạ”
- “Thế mới ngoan chứ, ck của vk đang làm gì đấy?”
- “Chơi, không làm gì”
- “Ck làm sao đấy?”
- “Chả sao”
- “Ck nói chuyện với vk kiểu gì đấy? Vk làm sai gì à?”
- “Kiểu gì là kiểu gì?”
- “Cục cằn, cụt ngắn, không chủ, không chủ, không vị, vô cảm!”
- “Quen rồi”
- “Thời gian này thỉnh thoảng mới được nhắn tin với nhau, ck làm ơn đi, có chuyện gì thì nói, đừng có cái kiểu lạnh lùng vô cảm ấy nữa. Vk nhớ ck, nên mới nhắn tin, ck lại dùng cái kiểu nói chuyện không cảm xúc như thế để đáp lại vk. Vk yêu ck chứ không cầu xin tình yêu của ck, còn nhắn tin như thế thì thà đừng trả lời tin nhắn của vk còn hơn!”

Nó cảm thấy bất lực và mệt mỏi. Trái tim nó như bị bóp nghẹt, buồn thật, nó nhớ hẳn biết bao vậy mà hẳn lại dùng thái độ thờ ơ, lạnh lùng để - “...”

- “Dạ”
- “(.) vk nhớ ck”
- “Ừk”
- “Mất hứng, ck làm gì làm đi, khỏi cần trả lời tin nhắn!”

Nó tắt máy luôn. Lại nữa, lại cái giọng đó, sao hẳn cứ thích đâm kim vào lòng nó như vậy chứ. Cả ngày còn lại, tâm trạng của nó vô cùng tệ. Chỉ những điều nhỏ nhặt như thế, tích tụ lại với nhau thì sẽ tạo ra khoảng cách. Nó biết vậy, nhưng chẳng làm gì được.

Hắn trở nên lạnh hơn với nó, với mọi người. Có lẽ là hắn gặp chuyện không vui, nhưng hắn không nói thì nó cũng chịu. Hối bạn bè hắn thì cũng chẳng ai nói cho nó biết cả. Nó buồn, buồn vì hắn không tin nó, không tâm sự với nó, buồn vì nó không thể chia sẻ với hắn. Nó phát hiện hắn hút thuốc.

Nó ghét người hút thuốc. Cái thứ đó chẳng bổ béo gì cả, hại người thôi, có gì ngon đâu chứ! Thứ vô bổ đó sẽ làm hắn gầy đi, ảnh hưởng đến sức khỏe của hắn, nó ghét thuốc lá! Tuy hắn không thừa nhận, nhưng nó biết là hắn có hút.

Xích mích nhiều hơn, mất lòng tin hơn, khoảng cách cũng từ đó mà tăng lên, đến khi đi quá giới hạn thì không thể chịu đựng!

- “Chia tay đi!”
- “Ck tự hỏi mình đi!”

Nó giận thật sự. Nó không biết phải làm sao với hắn nữa, nó không hiểu nổi hắn. Cả tình cảm của hắn bây giờ nó cũng không thể hiểu, nó biết hắn yêu nó nhiều, nhưng tính cách của hắn thay đổi quá, nó chẳng còn nhận ra.

Vào lớp, vừa cất cặp sách, nó nghe có tiếng đứa bạn ở ngoài gọi nó, bảo nó ra gặp hần. Khoé môi nó bắt giác mỉm cười, có lẽ hần đã suy nghĩ và sang lớp nó để xin lỗi, nó hi vọng hần sẽ thay đổi.

Nhìn thấy hần, hờn giận trong nó tan ra hết rồi, nó nhớ hần lắm, mấy ngày rồi chẳng gặp hần. Nhưng, khi vừa lại gần hần, . . . cơn giận của nó lại bùng lên.

Đúng là hần đến để xin lỗi, . . . nhưng nó chẳng nghe được hần nói gì cả, bởi suy nghĩ duy nhất hiện lên trong tâm trí nó lúc này là: người hần toàn mùi thuốc. Nó thật sự không chịu được, hần chẳng xem lời nói của nó ra gì. Một lần nữa, nó hất tay, quay bước chạy đi, một lần nữa nó bỏ hần đứng lạng nơi hành lang trước lớp nó!

Nó muốn chạy, chạy thật nhanh. Vì nó sợ nếu cứ đứng ở đó nó sẽ không kìm lòng được, nó sẽ hét thẳng vào mặt hần. Mắng hần là tên lạnh lùng vô cảm, mắng hần ngu ngốc, vô tâm, không quan tâm đến cảm giác của nó, mắng hần không biết chăm sóc bản thân . . . nói cho hần biết rằng nó thất vọng về hần, rằng nó rất buồn khi hần như vậy, rằng . . . nó yêu hần. . .

Nước mắt đã trực trào ra nhưng nó cố gắng nuốt vào lòng, nó muốn mạnh mẽ, nó muốn hần biết, nếu hần không thay đổi, nó cũng không nhún nhường. Có đứa bảo nhìn thấy hần khóc, nó chẳng tin, con người đó biết khóc sao? Rơi nước mắt vì sự ra đi của nó sao? Có lẽ nào . . .

nói chuyện với nó.

- “Ck ơi!”

- “Gì?”

Hơn 2 tuần trôi qua, cuộc sống của nó vẫn bình yên như chẳng có gì xảy ra, nhưng, nó nhớ hần. Hần vẫn nhắn tin cho nó, muốn nó quay lại nhưng chẳng xin lỗi, cũng không giải thích. Nó muốn phát điên. Sao con người hần cứ cố chấp và ngang bướng như vậy chứ. Tính nó chẳng giận được lâu, nó hết giận hần lâu rồi, nó chỉ ầm ứ, rõ ràng hần sai vậy mà không chịu xin lỗi!

Có lẽ tình cảnh đó sẽ tiếp diễn nếu nó không vô tình nghe được về hần. Bạn hần nói hần có xích với đám bạn lớp, mọi người ghét hần. Bạn nó nói, hần có chuyện không vui với gia đình. Đó là lí do hần trở nên như vậy!

Trái tim nó thất lại, lỡ nhịp và đau! Tại sao khôn nói với nó, tại sao không cho nó biết, tại sao chứ? Nó thương hần nhiều hơn là giận.

- “Tại sao không giải thích? Tại sao không nói với vk?”

- “Giải thích gì?”

- “Tất cả những chuyện đã xảy ra với ck thời gian qua, tại sao không nói cho vk biết? Chẳng lẽ vk không đáng để cho ck chia sẻ sao?”

- “Vk biết để làm gì chứ? Ck không muốn vk phải lo lắng, phải buồn vì ck!”

- “Thế ck nghĩ để vk như con ngốc chẳng biết gì vk sẽ vui, sẽ không buồn sao?”

- “Ck xin lỗi!”

Nó mềm lòng. Yêu thương không phải là cổ tích, không phải bao giờ cũng đẹp. Vậy nên, học cách tha thứ để tiếp tục yêu thương!

4. Chương 4

Kì 4: Chia tay lần 2, . . . Nhớ, . . . để quên!

Một quả cầu pha lê đẹp dễ khi bị rạn, dù có dùng kỹ thuật tinh xảo đến đâu để hàn gắn lại, để che đi cái vết rạn ấy, dù có làm nó đẹp trở lại y như lúc ban đầu thì cũng không thể nào thay đổi được một sự thật rằng: Nó từng bị nứt vỡ, nó không còn hoàn hảo! Tình yêu cũng vậy, khi đã chia tay rồi thì dù có quay lại tình cảm cũng chẳng được như trước. Hai đứa vẫn bên nhau nhưng nhiều đứa chẳng thể như lúc ban đầu. Vẫn yêu rất nhiều, nhưng cách thể hiện đã khác!

Hắn vẫn nói chuyện với nó bằng cái giọng lạnh nhạt, vô cảm. Nó nhin, vì hắn nói hắn quen rồi. Hắn nghĩ học nhiều hơn, nó hỏi lí do thì nhận được mỗi từ “chán”! Nó cảm nhận hình như hắn đang cố tình làm cho nó ghét hắn. Hắn làm trái với những gì nó bảo.

Thêm nữa, hắn còn gây sự với em họ của nó. Nó đứng giữa, 1 bên là người yêu, 1 bên là thằng e thân thiết. Nó chẳng biết phải làm sao. Cả 2 người đều nóng nảy và ngang ngạnh, không ai chịu ai. Nó khuyên hắn không được, vì lo cho hắn mà nó cãi nhau với em họ nó. Thằng em trước nay luôn rất tôn trọng và nghe lời nó cũng vì chuyện này mà to tiếng, giận nó. Nó vì hắn như vậy mà hắn dường như chẳng để tâm. Nó lo lắng, nó buồn. Có nhiều thứ đã thay đổi.

Hắn ngày càng khó chịu hơn với nó, thay vì trả lời nó bằng những tin nhắn không cảm xúc hắn không thèm trả lời luôn, có chăng thì cũng chỉ là vài ba từ kiểu như: “Gi”, “?”, “Ừk”, “không”. . .

Lớp học thêm văn, nó ngồi trên, hắn ngồi dưới. Hầu như chẳng nói với nhau câu nào. Nó có nhiều điều muốn nói nhưng chẳng biết phải nói như thế nào. Bất ngờ, hắn xin về trước, lí do là: gia đình có việc bận! Hắn về, cảm giác trống trải vây lấy nó. Hắn về, tâm trí nó cũng chẳng tập trung học được.

Tan học, về qua cổng trường nó nhìn thấy hắn ngồi ở quán nước.

- “Vk tưởng ck về có việc bận?”
- “Ừk”
- “Ck bận ở quán nước à?”
- “Đợi bạn”
- “Đợi bạn làm gì?”
- “Chơi”
- “Hay nhỉ, đi học xin về đi chơi?”
- “Chán”
- “Đúng rồi, là vk đi học rồi bắt ck đi chứ ck đâu có muốn đi, đi học với vk, ở bên vk chán đến thế sao?”
- “Cứ phải ngồi im tự kỉ!”
- “Ừkm, vậy ck cứ đi chơi đi.”

Nó lại tắt điện thoại. Đây không biết đã là lần thứ bao nhiêu nó tắt máy khi đang nói chuyện với hắn.

Sức chịu đựng của mỗi con người đều có hạn, giống như quả bóng bay vậy, căng quá thì tự khắc phải vỡ ra. Nó đã cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi nhưng hắn ngày càng quá đáng. Lẽ nào cứ phải làm nó tức điên lên, cứ phải cứa vào tim nó thì hắn mới vui sao? Nếu đó là điều hắn muốn thì xin chúc mừng, hắn đã đạt được mục đích! Trái tim nó đã đủ đau và mệt mỏi lắm rồi. Nó ghét hắn, ghét cái cách hắn lạnh nhạt, thờ ơ, ghét cái tính cục cằn và vô cảm. Nó ghét, nó ghét!

Suốt mấy ngày sau đó nó không chủ động nhắn tin cho hắn như mọi ngày nữa. Đơn giản là nó không còn đủ sức để gắng gượng, để tiếp tục níu giữ hay duy trì mối quan hệ này.

Nó cũng không nghe, không trả lời tin nhắn hay cuộc gọi từ hắn. Nó cần 1 khoảng lặng để cho hắn và nó cùng suy nghĩ, cùng nhìn lại những chuyện đã xảy ra. Và cũng cần 1 khoảng lặng để trái tim nó nghỉ ngơi, 1 quãng bình yên để nó thôi đau, thôi thổn thức!

- “Vịk”
- “?”
- “Sao mấy ngày không nhắn tin cho vịk? Vịk gọi vịk không nghe máy, nhắn tin không nhắn lại là sao?”
- “Vịk xin lỗi!”
- “Đừng nói xin lỗi. Vịk làm sao vậy?”
- “Vịk nghĩ giữa chúng ta cần 1 khoảng lặng.”
- “Đó là lí do sao?”
- “Vịk đã suy nghĩ rất nhiều, lặng để biết ta thật sự muốn gì và cần gì, lặng để sắp xếp lại cuộc sống và tương lai.”
- “Trong tương lai đó không có vịk?”
- “Vịk xin lỗi. Vịk mệt mỏi rồi!”
- . . .
- “Chia tay nhé!”
- “Ừk”
- . . .
- “Vịk này, chia tay rồi thì làm bạn, vài năm nữa nếu còn yêu nhau thì quay lại nhé!”
- “?”
- . . .

Dù đã quyết định rồi nhưng nó cũng không khỏi hụt hẫng. Hẫng không hề níu kéo, chỉ nói 1 câu rất khó hiểu. Có lẽ đây là điều hẫng muốn. Vậy là nó buông tay để hẫng được tự do.

Khóe môi khẽ cười nhạt, những giọt nước mắt nóng hổi đã vô thức lăn dài trên gò má nó từ bao giờ! Trước giờ nó luôn là người nói chia tay, luôn là người đặt dấu chấm hết ột cuộc tình. Lần này cũng vậy, nhưng khác ở chỗ nó là người khóc. Thật nực cười, là tự mình muốn chia tay vậy mà lại khóc, đây là lần đầu tiên nó rơi nước mắt khi chia tay 1 người.

Lí trí bảo nó không được khóc, nhưng những cảm xúc lẫn lộn chẳng thể nào ngăn lại được, lúc này chính bản thân nó còn chẳng hiểu nó. Vậy là nó mặc kệ cho những dòng nước mắt nối nhau chảy dài trên gương mặt, chảy qua môi, mặn và chất!

- Chị làm sao đấy?
- Không có gì!
- Cãi nhau với anh Hiệp à?
- Chia tay rồi!
- Lúc nào?
- Vừa xong
- Ai nói chia tay?
- Chị
- Đùa à?
- Thật
- Thế sao chị khóc?

- Không biết!

Em nó mặt vẫn nguyên cái biểu cảm “không tin” bỏ ra khỏi phòng. Nó bật cười, trông nó thậm hại đến thế sao?

” Một vài năm nữa nếu còn yêu nhau thì quay lại nhé!” Nó lại cười, trên đời này chắc chỉ có mỗi hần mới nói ra được câu như thế lúc chia tay. Lần này thì e gái nó nhìn nó với ánh mắt như nhìn thấy UFO. Cũng phải thôi, có ai như nó, miệng cười cùng nước mắt.

Chia tay, hần vẫn nhắn tin cho nó, chúc nó ngủ ngon. Nó cũng trả lời nhưng chẳng thể như trước. Nó muốn giữ khoảng cách. Bây giờ nó với hần chỉ là bạn thôi. Tình cảm còn đó nhưng nó muốn chôn chặt lại, không muốn thứ tình cảm đó lại 1 lần nữa trỗi dậy, và lại đau. Nhưng đáng tiếc, nhốt con người thì dễ chứ nhốt tình cảm là không thể nào. Nhất là khi nó lại bị tác động, vỡ oà ra và không thể kiểm soát được.

Một sớm đầu đông, hơi se lạnh, đang cuộn tròn trong chăn thì nó nghe có tiếng báo tin nhắn, tiếng mẹ đi vào, đang ngái ngủ nó bảo mẹ đọc tin nhắn cho nó.

- Đứa nào nhắn tin đây?

- Mẹ cầm điện thoại mà, sao lại hỏi con. Nếu có trong danh bạ thì có tên đấy, mẹ đọc xem nào.

- Hiệp a6, vk à. . .

Vừa nghe đến cái tên thôi, cơn buồn ngủ của nó chạy biến đâu rồi. Nó vẫn giả vờ ngủ để rúc trong chăn. Từng lời mẹ đọc trong dòng tin nhắn đó như cửa sâu vào lòng nó. Đau, hỗn loạn!

- Là thế nào đây? Vẫn rúc trong chăn, nó khoát tay ra hiệu không quan tâm, không liên quan.

- Không phải của con đâu.

- Không phải thì gửi cho con làm gì?

- Không phải của con thật mà, nhờ con chuyển hộ thôi! Mẹ đặt điện thoại trở lại bàn cho nó rồi đóng cửa đi ra ngoài, không nói thêm gì nữa. Chắc là tin lời nó nói.

Chờ mẹ đi khỏi nó mới dám lộ đầu ra khỏi chăn. Vừa rồi cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì để che mắt mẹ thôi, chứ thật ra, trong chăn, nó khóc lâu rồi, ngay từ những dòng đầu tiên mẹ đọc. Chạy ra bàn vụng về mở lại tin nhắn, 1 lần nữa nó không kiềm được nước mắt, phải cố gắng lắm nó mới giữ lại được những tiếng nấc nơi cổ họng. Hần nói hần xin lỗi nó, những ngày qua là do hần cố ý muốn làm cho nó ghét, làm cho nó chán nản, mệt mỏi rồi rời xa hần.

Tất cả đều là do hần cố tình gây nên. Thờ ơ với nó, căm ghét với nó. . . Tất cả chỉ là để nó rời xa hần. Hần nói hần sẽ đi Ý, hần không muốn nó yêu hần quá nhiều để rồi lúc xa nhau nó sẽ buồn. Hần không thể ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc nó, nên tốt nhất là tìm cách để nó buông tay. Thà là để nó ghét, để nó hận hần, chia tay với hần, còn hơn là để nó sau này phải buồn, phải khổ. .

Là hần muốn thế, và nó cũng buông tay rồi đó. Vậy tại sao giờ còn nói ra sự thật để làm gì? Đã muốn giấu sao còn cho nó biết, sao lại biến nó trở thành con ngốc như vậy chứ? Hần làm như vậy chẳng phải khiến nó đau hơn sao? Ừ thì thà đau trước, đau ít còn sau này, đau sau đau nhiều! Hần sẽ đi, sẽ theo đuổi ước mơ của hần và bỏ lại nó. Được rồi, vậy thì nó sẽ đóng vai con bé vô cảm, lơ đãm mọi thứ, coi như không biết những chuyện này, để cho những điều hần làm không trở thành vô nghĩa. Và hy vọng hần sẽ thành công trên con đường hần chọn, để nó không hối hận về quyết định hôm nay của mình.

Nó sẽ tập quên hần, từng chút, từng chút 1. Nó sẽ nhớ những lúc hần làm nó mệt mỏi, làm nó buồn, nó sẽ cố nhớ những lỗi lầm hần gây ra, sẽ nhớ hết niềm đau hần mang đến để . . . ghét hần nhiều hơn, hận hần nhiều hơn, và . . . quên hần!

Nhớ tất cả những gì tồi tệ nhất ở con người đó để dần quên đi cái gọi là yêu thương. Đó là 1 cách quên, nhớ ...để quên!

END

Người ta thường hay lấy mốc kỉ niệm những ngày yêu nhau. Còn tớ viết câu chuyện này để kỉ niệm 1 năm chúng mình chia tay. Đây sẽ là món quà cuối tớ tặng cậu, tớ viết bằng tất cả những gì còn sót lại. Khi tớ viết xong câu chuyện này cũng là lúc tớ đặt dấu chấm hết cho tình cảm và những cảm xúc không tên. Kể từ giây phút này thì tất cả chỉ còn lại là quá khứ. Câu của bây giờ dù đã khác nhiều so với cậu của ngày xưa, nhưng hãy cho tớ thấy nỗ lực của cậu đi, hãy theo đuổi ước mơ của mình, chẳng phải đó là điều cậu muốn? Đừng để những gì mình làm trở nên vô nghĩa, và đừng khiến tớ hối hận vì quyết định của mình nhé! Good luck!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nho-de-quen>